

6) Zarzut szósty dotyczy naruszenia art. 18 i 24 ust. 4 TFUE, art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 2 rozporządzenia nr 1/58 oraz art. 1d ust. 1 i 6 regulaminu pracowniczego urzędników.

— Skarżąca twierdzi, iż poprzez postanowienie, że zgłoszenia do udziału w konkursie obowiązkowo muszą być wysłane w języku angielskim, francuskim lub niemieckim i że w tym samym języku EPSO wysyła do kandydatów informacje dotyczące przebiegu konkursu, naruszone zostało prawo obywateli europejskich do porozumiewania się w ich własnym języku z instytucjami i nastąpiła dalsza dyskryminacja osób, które nie znają biegle tych trzech języków.

7) Zarzut siódmy dotyczy naruszenia art. 296 ust. 2 TFUE (brak uzasadnienia), a także zasady proporcjonalności i przeinaczenia stanu faktycznego.

— Skarżąca podnosi, że ograniczenie do trzech języków Komisja uzasadniła wymogiem, aby nowi pracownicy od razu byli w stanie porozumiewać się w ramach instytucji. Uzasadnienie to przeinacza stan faktyczny, ponieważ nie jest tak, że te trzy języki są najczęściej używane w różnych grupach językowych w ramach instytucji. Jest ono też nieproporcjonalne w stosunku do ograniczenia prawa podstawowego, jakim jest prawo do niedyskryminacji ze względów językowych.

Odwołanie wniesione w dniu 25 marca 2013 r. przez Komisję Europejską od wyroku wydanego w dniu 15 stycznia 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-27/11 BO przeciwko Komisji

(Sprawa T-174/13 P)

(2013/C 164/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i D. Martin, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: BO (Amman, Jordania)

Żądania

Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

— uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie F-27/11 BO przeciwko Komisji;

— oddalenie skargi wniesionej przez BO w sprawie F-27/11 i obciążenie go kosztami postępowania w tejże instancji;

— rozstrzygnięcie, że każda ze stron pokrywa własne koszty związane z postępowaniem w niniejszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Komisja powołuje się na jeden zarzut dotyczący naruszenia art. 19 wspólnych przepisów dotyczących ubezpieczenia chorobowego urzędników Unii Europejskiej oraz pkt 2.5 rozdziału 12, zatytułowanego „Koszty transportu”, tytułu II decyzji Komisji z dnia 2 lipca 2007 r. dotyczącej ustanowienia ogólnych przepisów wykonawczych w materii zwrotu kosztów medycznych w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej nie uznał, że wprowadzone przez ten drugi przepis wyłączenie zwrotu kosztów transportu ma charakter wiążący.

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2013 r. — Moallem Insurance przeciwko Radzie

(Sprawa T-182/13)

(2013/C 164/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Moallem Insurance Co. (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat D. Luff)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności pkt 18 załącznika do decyzji Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 71);

— stwierdzenie nieważności pkt 18 załącznika do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 55);

— uznanie, że art. 12 decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r.⁽¹⁾ oraz art. 35 rozporządzenia Rady nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r.⁽²⁾ nie mają zastosowania do strony skarżącej;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Sąd jest właściwy do skontrolowania zarówno pkt 21 część B załącznika do decyzji Rady 2010/644/WPZiB oraz pkt 21 część B załącznika VIII do rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 oraz decyzji z dnia 28 października 2010 r. i ich zgodności z ogólnymi zasadami prawa europejskiego.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że konkretny powód umieszczenia Moallem w wykazie jest błędny i nie są spełnione wymogi art. 20 ust. 1 decyzji Rady 2010/413/WPZiB (zmienionej przez art. 1 pkt 7 decyzji Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r., art. 1 pkt 8 decyzji Rady 2012/635/WPZiB z dnia 25 października 2012 r. oraz art. 1 pkt 2 decyzji Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r.) oraz wymogi art. 23 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 (zmienionego przez art. 1 pkt 11 rozporządzenia Rady nr 1263/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r.).
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że decyzja Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r. i rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. nie są w sposób wystarczający uzasadnione. Naruszają one przysługujące Moallem prawo do obrony oraz jej prawo do rzetelnego procesu, gdyż Rada nigdy nie udzieliła odpowiedzi na pismo Moallem z dnia 6 lutego 2013 r. i nie udostępniło Moallem akt sprawy Rady.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że Rada naruszyła art. 24 ust. 3 i 4 decyzji Rady 2010/413/WPZiB oraz art. 46 ust. 3 i 4 rozporządzenia Rady nr 267/2012. Artykuł 24 ust. 3 rozporządzenia Rady 2010/413/WPZiB oraz art. 46 ust. 3 rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 wymagają od Rady przekazania i notyfikowania swojej decyzji wraz z uzasadnieniem umieszczenia w wykazie, a art. 24 ust. 4 rozporządzenia Rady 2010/413/WPZiB oraz art. 46 ust. 4 rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 przewidują dokonanie przeglądu decyzji w przypadku zgłoszenia uwag.
- 5) Zarzut piąty dotyczący tego, że Rada przy ocenie sytuacji Moallem naruszyła zasadę dobrej administracji.
- 6) Zarzut szósty dotyczący tego, że Rada przy ocenie sytuacji Moallem naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań.

7) Zarzut siódmy dotyczący tego, że art. 12 decyzji Rady 2010/413/WPZiB oraz art. 35 rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. nie powinny mieć zastosowania do Moallem w zakresie, w jakim naruszają one zasadę proporcjonalności określoną w art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE).

8) Zarzut ósmy dotyczący tego, że rozporządzenie Rady (UE) nr 257/2012 ze zmianami, na podstawie którego został przyjęty zakwestionowany załącznik do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r., narusza art. 215 ust. 2 i 3 TFUE jako swoją podstawę prawną oraz art. 40 TUE.

9) Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że decyzja Rady 2010/413/WPZiB oraz rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 zostały przyjęte z naruszeniem zasad równego traktowania oraz niedyskryminacji.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 kwietnia 2013 r. — PP Nature-Balance Lizenz przeciwko Komisji

(Sprawa T-189/13)

(2013/C 164/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: PP Nature-Balance Lizenz GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Ambrosius)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej K(2013)369 (wersja ostateczna) z dnia 21 stycznia 2013 r. dotyczącej, na podstawie art. 31 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, pozwoleń na dopuszczenie do obrotu produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zawierających substancję czynną „tolperyzon”.